

ката, безъ да бжда увѣренъ че ще намера Любоничеатъ въ къщи, все едно ми е, и ще пропдна пакъ въ първата мъчнотия.

Ще можя ли да видя по полека да ли е още тамъ? (Слѣдъ като отиде та погледна презъ дупката на заключката). Ахъ, Боже мой! не трѣбва повече да са сумнявамъ, а ето го, виждамъ го презъ дупката.

(Г-нъ и Г-жа Сотенвилъ са явяватъ на джното).

ЯВЛЕНИЕ IX.

Г-нъ и Г-жа Сотенвилъ, Г. Данденъ.

Г. Данденъ.

Съ една дума не щехте да ма повярвате по преди, а дщеря ви го довлече чакъ въ къщата ми; но имамъ въ ржката си отъ какво да ви направя да видите какъ ма задоволява тя; слава Богу, моето обезчестение е толкозъ очевидно сега, щото нема вече отъ какво да са сумнявате.

Г-нъ Сотенвилъ.

Какъ! зетко, още ли си заниматъ въ това?

Г. Данденъ.

Да, сжмъ; и никога не сжмъ ималъ толкозъ причини за да бжда.

Г-жа Сотенвилъ.

Пакъ ли идешъ да ни заглушявашъ ушите?